

Teodor Pravický
Penzion se zvířaty
- Stavíme penzion

OBSAH

➔ Úvod

Kapitola 1 - Sharon potkává Bruce

Kapitola 2 - Všichni jsou pohromadě

Kapitola 3 - První den

Kapitola 4 - V pokoji je další nájemník

Kapitola 5 - Konflikt se zebrami

Kapitola 6 - V lese se děje něco divného

Kapitola 7 - Výprava

Kapitola 8 - Nový plán

Kapitola 9 - Něco se s tím děje

Kapitola 10 - Poslední den

Penzion se zvířaty - Stavíme penzion

květen 2015 - Teodor Pravický

teodorpravicky.com

Kniha vyšla pod licencí Creative Commons 4.0.

Obsah můžete použít pro vaši práci anebo zábavu.

Ilustrace - Iveta Autratová

ivetaautratova.com

ÚVOD

Před několika lety byla světu představena technologie trojrozměrného promítání. Od té doby si mohou lidé promítnout do místnosti kohokoliv a cokoliv.

Reklamy už na své zákazníky neblíkají ze zdí, ale procházejí se mezi nimi na ulici jako takzvané „hologramy“. Místo televize se v obývacích pokojích začalo odehrávat zvláštní divadelní představení a při volání se před lidmi promítá část trojrozměrné postavy volajícího.

Bruce Ding je podnikatel, který se rozhodl zariskovat a za všechny své úspory koupit a zrenovovat jeden starý penzion na kraji města. Jeho plán je dělat návštěvníkům holografickou show.

KAPITOLA 1

Obchodní zástupkyně společnosti, která vyrábí trojrozměrné projektory do celého světa, právě stojí na okraji dálnice a kope vzteky do auta.

„Tak pojedeš, ty šrote?“ Cedí vztekle mezi zuby.

Znovu nasedá a zkouší nastartovat, bez výsledku. Už čtrnáct dní hlásila, že s tím autem něco musí být, když v něm tak divně burácí, ale nikdo ji nebral vážně.

Má právě schůzku s majitelem jednoho penzionu. Chce od ní koupit osm set holografických projektorů jenom tak!

„A já tady na dálnici startuju auto.“ Kroutí hlavou Sharon.

Někdo ji volá. To je klient!

Snaží se uvolnit a pousmát. Objevuje se před ní trojrozměrná hlava Bruce Dinga.

„Slečno McArthurová, číšník se ptá, co si dáte k pití.“

„Omlouvám se, pane Dingu, ale stojím na dálnici a nemůžu nastartovat.“

Bruce zajímá kde přesně a aniž by ji dopověděl co chce udělat, přerušuje rozhovor.

Sharon si není jistá, co si o tom má myslet. A tak volá odtahovou službu.

Asi po deseti minutách parkuje na krajnici vedle Sharon Bruce a snaží se tvářit co nejvlídněji.

„Došel vám benzín? Myslel jsem, že vám jdou obchody dobře.“

Sharon přijímá ironickou poznámku s úsměvem.

„Auta prostě někdy zazlobí, sama to nechápu.“

Podávají si ruce na uvítanou.

Bruce ji hodnotí pohledem, ale snaží se nedělat to moc okatě. Sharon je černovlasá mladá žena s pěknýma dlouhýma nohama.

Má trošku uječený hlas, když cítí peníze, ale takhle sympatický obličej a postava ji sluší. Myslí si Bruce.

Bez dalšího zaváhání ji zve na projížďku do restaurace, aby mohli začít obchodovat.

Oba jsou již pohodlně usazeni u stolu, číšník jim právě přinesl pití a přijal objednávku. Obchodní zástupkyně Sharon si dává malý salát a klient Bruce hovězí steak se spoustou kukuřice a hranolky.

Oběd platí ona.

„Tak jaký je váš plán?“ Povídá kysele Sharon.

Bruce pokládá na stůl tablet. V prostoru se před nimi objevuje model dvoupatrového penzionu se čtyřmi pokoji, recepcí a společenskou místností.

„Jak vidíte, ten dům není moc velký. O to více legrace si v něm klienti užijí, hlavně asi děti.“

Model se rozkládá na několik částí a každá místnost je obsypána desítkami červených bodů.

„Nesmíme vynechat jediný kout. Projektory budou všude.“ Vysvětluje Bruce.

Sharon se směje.

„Můžu se zeptat, k čemu vám to všechno bude?“

Bruce se tváří pyšně. Vypadá trochu jako blázen, myslí si ona.

„Představte si, že si vyrazíte s rodinou na výlet a budete chtít zažít něco zajímavého nejenom přes den, ale taky večer než budete odpočívat.“

Mladá dáma už tuší kam asi míří a snaží se nasadit chápavý úsměv. Ve skutečnosti je atrakce s hologramy známá obchodní strategie a používá se dost často.

Nechce mu kazit iluze, že nevymýšlí nic nového. Přece jenom objednává skoro tisíc projektorů.

Bruce mezitím pokračuje.

„Když jsem byl ještě malý, hodně jsme cestovali a já měl možnost navštívit různá místa. Jednou jsme přijeli do hotelu, kde se děly divné věci. Postel se s vámi začala točit, sluchátko telefonu se samo zvedlo a na záchodě, ještě než jsem rozsvítil, jakoby si uvnitř někdo povídal.“

„Strašidelný hotel.“ Reaguje trpělivě Sharon.

Číšník přináší jídlo. Naštěstí se už má Sharon čím zaměstnat, její klient ji začíná pomalu rozčilovat.

Když byla Sharon malá, hrála si s panenkami na podnikový večírek. Bláznivé snění jejich kamarádek o dětičkách jí připadalo ujeté a teď přichází deja-vu.

Bruce už cítí, že ztrácí kontrolu. Zezačátku se na něj více usmívala, je moc pěkná, když se směje.

Raději mění téma a mluví přímo k věci. Bruce se zaměřuje na detaily, jako termíny dodání, zapojení systému a tak.

Tohle Sharon zajímá víc.

Přibližně po měsíci je na odlehlém místě nedaleko předměstí zvláštní rušno.

Sharon McArthurová přijíždí za Brucem do penzionu. Ovšem chvíli se jí zdá, jakoby si spletla adresu. Na ceduli u vjezdu do rozlehlé zahrady se stromy je nápis:

„Penzion se Zvířaty.“

Před auto vbíhá smečka deseti Zeber. Sharon šlape rychle na brzdu. Chvíli na ni koukají a odbíhají zase pryč.

Na parkovišti se bojí vylézt z auta, ale po chvíli ji dochází, že ten obrovský slon, který na ni upřeně zírá, bude asi hologram.

Na zpětné zrcátko vyskakuje veverka a klepe na okno. Není nic slyšet, hologramy se nemůžou ničeho reálně dotýkat.

Sharon stahuje okýnko a má poněkud rozčilený výraz. Veverka si důležitě protahuje chlupy na bradě.

„Vítám vás v Penzionu se Zvířaty, nejzábavnějším penzionu v okolí. Máte rezervaci?“ Ptá se pisklavým hlasem.

„Nevěděla jsem, že jste už v provozu.“

Veverka si znovu důležitě mne bradu a najednou mizí. Stejně jako všechna ostatní zvířata.

Přichází Bruce a pobízí ji, aby vystoupila z auta.

„Vítám vás, právě testuju exteriér, líbí se vám?“

„Je to sladké.“ Povídá Sharon.

Oba vchází dovnitř.

Recepce vypadá skvěle, v návštěvní hale je nový nábytek, pohovky a dokonce kulečnickový stůl! Všechno působí dost profesionálně, a přitom útulně.

„Můj známý je zručný řemeslník. Trochu ťunťa, ale když mu dáte volnou ruku a postavíte k němu bednu piv, dokáže zázraky.“

Oba chvíli mlčky hodnotí prostředí.

Sharon přijela kvůli problému se zaplacením druhé poloviny objednávky. Před pár dny ji volala účetní, že peníze od Bruce Dinga stále nepřišly, a tak se přijela podívat, jak mu to jde.

Zatím nechce nic naznačovat. S třemi stovkami dodaných projektorů už si podle všeho poradil.

„Takže kde všude už je máte?“

„Zatím jenom venku a na recepci. Jde to z tuha, ale jak vidíte, už fungují.“

Oba se k sobě chovají co nejohleduplněji a co nejslušněji. Brucovi se líbí její minisukně.

„Hele slečno, vy jste si ale neprijela jen tak pokecat, že ano?“

„Oni vám další dodávku nepošlou, když nezaplatíte.“ Odpovídá Sharon.

Bruce ji zve ke stolu. Zdá se mu, jakoby mezi nimi něco elektrizovalo. Že už nemá čím zaplatit nakonec nemusí být tak špatné.

Zkouší změnit téma.

„Ta veverka venku byla srandovní, že?“

„Byla, oni mají s hosty mluvit?“

Bruce tváří pyšně.

„A nejenom to. Říkám tomu bydlení spojené s relaxací. Nejenom že si s vámi zvířata pokecají, budou se mezi nimi odehrávat i scény a někdy do nich musíte vstoupit, aby příběh pokračoval dál.“

Bruce vysvětluje nadšeně detaily ještě asi deset dalších minut. Zájem Sharon roste.

Penzion se zvířaty může fungovat, myslí si oba. A oba větrí dobrou obchodní příležitost.

KAPITOLA 2

Uběhl další měsíc. Je šest hodin podvečer a Sharon je stále ve své kanceláři, vytipovává rozesílání katalogů, píše průvodní dopisy. Je z té úmorné a nekonečné práce už unavená, ale nemůže odejít, dokud ji nedokončí.

Protahuje své štíhlé paže a se zívnutím hledí na kávovar.

„Dám si ještě kafe.“ Říká si pro sebe.

V tu chvíli vchází bez klepání Steven, finanční ředitel. Brýlatý, obtloustlý morous. V ruce drží tablet, zobrazuje výpis dlužníků.

„Tady jsi, Sharon! Co ten Bruce Ding sakra dělá? Uběhl měsíc a pořád nezaplatil!“

Ona sedí a studuje výpis s co největším údivem. Snaží se před ním však zachovat klid.

„Jsem si jistá, že jde o nedorozumění. Nech to na mě, já mu zavolám.“ Povídá sebejistě.

„Zavoláš mu teď hned! Ve skladu leží dvě palety projektorů, co si myslíš, že s nimi budeme dělat?!“ Řve Steven rozčileně.

„Zavolám mu a dám ti vědět co nejdřív, ok?“

Steven ještě naštvane odfrkuje, odchází a praská

dveřmi.

Sharon je smutná a neví, co má dělat. Bruce ji zadělal na pěkné problémy. Bude trvat hodně dlouho, než rozprodá takové množství projektorů.

Je ráno, Bruce Ding sedí u počítače, prohlíží nové modely a jejich programy, za které ještě stihl zaplatit.

Jeho bankovní konto se začíná nebezpečně blížit nule. I tak by bylo možné penzion otevřít, jenom ne s hologramy uvnitř. Přitom tam budou nejdůležitější.

Celý plán se bude muset přepracovat, další hologramy si na sebe budou muset asi nejdříve vydělat, uvažuje pro sebe.

Má finance na dvouměsíční provoz kuchyně, restaurace, prádelny a personálu. Na lidech ušetří, protože se jeho dva známí ocitli nedávno na dlažbě a chtějí dočasně vypomáhat jen za ubytování a stravu.

Mají přijít za chvíli. Ještě pár minut klidu. Bruce nasává výpary čerstvě uvařené kávy. Někdo v přízemí zvoní.

Ve dveřích se na Bruce smějí jeho přátelé na výpomoc.

Elizabeth a Fyodor Rykovovi jsou manželé ve středním věku. Před dvěma lety se seznámili v obchodě, kde se prodává transformující se oblečení. Elizabeth mu chtěla ukázat, že její pravý rukáv nechce změnit barvu na žlutou a Fyodor ji pozval na skleničku vína.

Naneštěstí pro ně se později našli schopnější zaměstnanci.

Bruce se s nimi vítá a přechází k tabletu, kde

zapíná vítací hologram v recepci. U Fyodorova obličej je právě poletuje včela a promlouvá bzučivým hláskem.

„Co si dáte k snídani? Máme špagety s medem.“

Fyodor ji vyplašeně odhání od sebe. Hologram mu prochází skrz ruku.

„Tahle včela ještě neumí uhýbat.“ Vysvětluje zbytečně Bruce.

Fyodor začíná pobíhat splašeně po místnosti, virtuální včela za ním.

Bruce začíná chápat, jak jeho známý přišel o práci.

Provádí je nově zařízenou, prostornou kuchyní.

„Pěkná.“ Pochvaluje si Fyodor.

Elizabeth se začíná ke svému muži lísat, hladí ho po hlavě.

„Můj starý je nejlepší kuchař jakého si viděl. Jednou jsme koupili půlku prasete a on z něj nadělal tak dobré jídlo, že jsme nevylezli dva týdny z domu.“

Elizabeth se hladí po svém macatém břiše. Cítí se vyhládle.

Bruce jim dále ukazuje jídelnu a pokoje. Oba všechno hrozně moc pochvalují, až mu to přijde trochu divné.

Ještě ten večer se stěhují do penzionu, aby podle jejich slov „stihli všechno dobře připravit“.

Bruce je večer slyší přes zeď souložit. Zítra jim dá pokoj raději na půdě.

Zbývá pár dní do otevření, reklama zaplacená, rezervace vychystané a zničehonic přijíždí Sharon McArthurová.

Na dvoře sází Fyodor do záhonu květiny, Elizabeth mu s cigaretou v puse přináší vodu. Je tam s nimi krtek, který práci nového zahradníka s nedůvěrou sleduje.

„Být tebou, zaryl bych ty kytky hlouběji.“

Fyodor zakopává další kytku o něco hlouběji.

„Z tebe zahradník nikdy nebude, chlapče.“ Kroutí krtek hlavou.

Elizabeth mu věnuje vražedný pohled.

Sharon k nim přichází.

„Promiňte, je tady někde pan Ding?“

Jediný, kdo na ni reaguje, je krtek.

„Musíte dovnitř, slečinko.“ Odpovídá a dál dohlíží na Fyodorovu práci.

Uvnitř je Bruce příchodem Sharon poněkud zaskočený.

„Tak, vážený pane Ding, jak se vám daří?“ Cedí mezi zuby obchodnice.

Bruce se snaží vypadat klidně. Zve ji ke stolu. Jeho obchodní partnerka se ale v ten moment přestává kontrolovat.

Tak velká, a přitom zpackaná objednávka pro ni znamená skutečný problém.

Asi po deseti minutách hlasité výměny názorů přichází ke stolu Elizabeth a nalévá jim kávu.

Sharon si sklesle prochází účetnictvím, do kterého jí dává nahlédnout.

„Vy jste neuvěřitelný, vybavíte si celý hotel a tak důležitou objednávku nezaplatíte.“

Bruce nemá radost, že je smutná. Když byla našťavaná, nebyla aspoň tak bezradná.

Svoje peníze ale utrácí rozumně, jenom se možná nechal trošku unést, když viděl, co ta technologie dokáže. Každý den si nechává pro zábavu pobíhat po zahradě stádo zeber nebo spolu bojovat rozzuřené opice. Vidět to na vlastní oči je mnohem lepší než v televizi, nemá peníze a přitom to má naplánováno tak skvěle!

Bezradná obchodní zástupkyně se nechá vyprovodit k autu. Oba se snaží vypadat důstojně, ale je jim jasné, že spolu hrají prohranou hru.

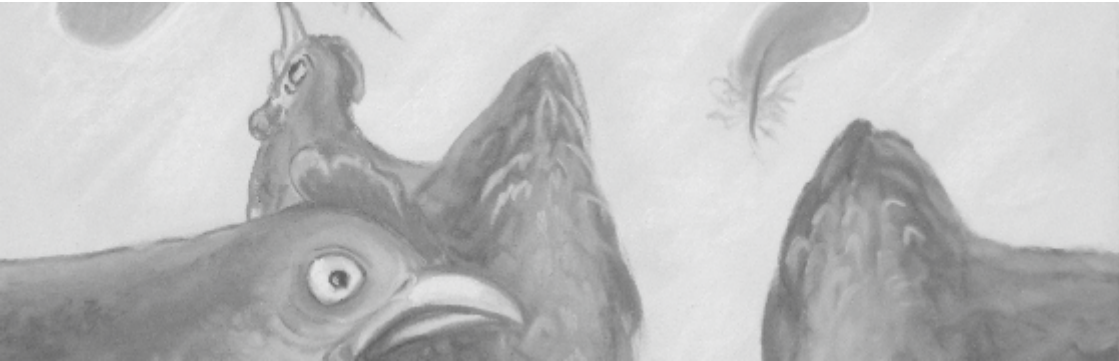
Sharon trápí její kariéra. K Brucově překvapení se před autem k němu najednou otáčí.

„Co kdybych vám ty projektory zaplatila já?“

Chvilí na sebe nevěřícně hledí a oba mlčí. Sharon se pokouší o nervózní úsměv, Bruce jí v tom však nechce nechat samotnou.

„To byste byla úplně úžasná, ale co by to pro mě znamenalo?“

„Vzala bych si čtyřiceti procentní podíl.“

KAPITOLA 3

Díky Sharon a jejím penězům se daří otevření penzionu urychlit. Měsíce intenzivních příprav konečně přináší své ovoce.

Dokonce ani s Elizabeth a Fyodorem, svéráznými pracovníky, nejsou větší problémy.

I když semtam mezi nimi vypukne hádka nebo jednou viděl Elizabeth dělat večeři s cigaretou v puse a později našel nedopalek ve své polívce.

Jeho nová společnice Sharon sekla s prací obchodní zástupkyně, aby „mohla dohlížet na své investice.“ Jezdí do penzionu každý den a zajímá se o vše co se zde děje.

Bruce je se vším hotov. Má v systému zhruba dvacet druhů různých zvířat, tři druhy hmyzu a jeden model hezké prsaté recepční. Protože se ženám z nějakého důvodu nelíbila, je na recepci nahrazena starým líným opičákem.

Večer před otevřením sedí Sharon s Brucem u stolu a pojídají špagety. Každou nabranou vidličku pozorně zkoumají, ale už pár dní v jídle nic jako cigaretový nedopalek nebo sponka do vlasů nebylo. Elizabeth a Fyodor se začínají zlepšovat.

„Tak už se těšíš?“ Ptá se Sharon.

Hezky se usmívá, je zvláštní, jak jsou ženy v těchto věcech podporující.

Bruce se tváří nepřítomně. Postavit takový penzion je skutečně kolosální projekt, i když se to na první pohled nezdá. Jeho nová společnice sice dodala peníze, ale je vidět, že toho ještě hodně neví.

Rozhodl se, že ji bude do všeho zasvěcovat postupně. Pomocná ruka se mu určitě hodí a podle všeho jí na kontě ještě pěkných pár set tisíc zůstává.

„Jestli se některý z programů nesečne, to uvidíme až časem.“ Povídá zamyšleně Bruce.

Sharon mlčky přežvykuje další sousto.

Je první den. Na internetu běžela reklama na penzion dobré dva měsíce. Vypadá to, že se lidé můžou přetrhnout, aby v novém penzionu strávili alespoň jednu noc.

I tak ale neubytují zatím více než jednu rodinu týdně. Těžko říct, s čím budou problémy.

Před penzionem se ozývá hysterický křik a po chvíli uvolněný smích.

„Ani zvířata venku nejsou pravá!“ Křičí malá holčička nespokojeně.

„Buď hodná, Lucy.“ Napomíná ji elegantní dáma ve středních letech.

Recepční opičák se k nim líně otáčí a jakoby se pokoušel o úsměv.

„My jsme Gregorovi. Já jsem Tina, tohle je naše dcera Lucy a manžel Don.“

Orangutan se chvíli vrtá prstem v uchu a nechává tak hosty čekat, než dokončí důležitější činnost. Z ničeho nic se před ním na prázdném stoje objevuje

klávesnice s obrazovkou. Něco chvíli hledá.

„Máte rezervaci?“ Ptá se zbytečně.

„Ano, na jméno Tina Gregorová.“

Členové rodiny se na sebe rozpačitě dívají. Manžel Don mává rukou přes hologramovou projekci, jakoby se chtěl ujistit, jestli je to vážně simulace.

„To se nedělá, Done.“

Opičák, jakoby po chvíli něco našel.

„Takže máte rezervaci na tři noci.“

„Souhlasí.“ Povídá Tina vítězně.

„Rezervované pokoje otevíráme po dvanácté hodině odpoledne.“

Gregorovi stojí před opičákem jako opaření.

Bruce přijíždí do penzionu se zpožděním. Veverka mu skáče na zpětné zrcátko u auta, ale on ji ignoruje, otevírá dveře a jde ke dveřím.

Veverka za ním vztekle křičí. Tahle scéna mu připadá vtipná.

Vidí odcházející návštěvníky, kteří nespokojeně kroutí hlavami.

„Říkala jsem ti, že jsme si měli vzít normální hotel!“ Povídá Tina.

„Ale, něco není v pořádku?“ Ptá se Bruce.

Rodina jakoby ožila radostí.

„Konečně někdo z masa a kostí, vy nám určitě pomůžete!“

„Pokusím se.“

Majitel penzionu je uklidňuje, a přitom doufá, že se nestalo něco vážného.

„Ta opice na recepci nás nechce pustit dovnitř!“

„Jo! Ošklivá opice!“ Přidává se malá holčička.

Bruce si pochvaluje, že program běží jak má. Normálně by neměli hosté přijet tak brzy a programovat recepčnímu nový dialog jen kvůli tomu, že se otevírá hotel...

Kdyby se nezdržel na pumpě... vykecává se se zdejší prodavačkou, a přitom mu zvířata samy otevírají podnik!

„Je to orangutan a je moc hodný. Jenom trochu důsledný.“ Povídá malé holčičce a otáčí se k její matce. „Samozřejmě vás hned pustíme na pokoje. Muselo se něco stát s programem.“

Tina a Don se nechají s rozhořčenými výrazy vést zpátky dovnitř.

„A jako první návštěvníky vás zveme na snídani zdarma, na účet podniku.“

Zákazníci opět září štěstím a zvědavě pokračují do jídelny. Sharon stojí ve dveřích kanceláře se zkříženými pažemi. Její prsa vypadají větší.

„Snídaně zdarma povídáš?“ Ptá se přísně.

„No jasně.“

„Na tebe si budu muset dát pozor.“

Bruce pozoruje, jak se Sharon chladně otáčí a práská za sebou dveřmi.

Jídelna je zaplněná různými druhy zvířat. Stолů je zde pouze několik a většinu místností zabírají koryta pro drůbež a prasata, stromy, na které lezou veverky pro ořechy, kupky sena pro jeleny a srnky.

Nutno dodat, že Bruce není zase kdovíjaký designer. Prostě postavil do virtuální zvířecí jídelny k hostům vše, z čeho zvířata jedí a dál se

tím nezabýval.

Malá holčička Lucy pozoruje bohatou scénu s rozzářeným úsměvem. Některá zvířata jsou z toho v rozpacích a přestávají jíst.

„Lucy, nekoukej jim do... do jídla.“

Hosté si sedají a na stůl k nim přiskakuje „vítací“ veverka.

„Ještě jednou dobré ráno, vážení hosté.“ Povídá zkušeně.

Zaměstnaně listuje ve svém bloku, jakoby něco hledala.

„Na snídani si můžete dát míchaná vajíčka anebo pečivo se zvěřinovou paštikou.“

Čilý ruch v jídelně jakoby rázem utichl. Všechna zvířata se zatajeným dechem poslouchají, co si hosté vyberou.

Rodina Gregorova je na rozpacích.

„Asi si dáme všichni ta vajíčka.“

Zvířata s úlevou pokračují v jídle, jenom pár slepic splašeně kvoká a vybíhá z místnosti ven.

Číšnice přijímá objednávku a svými malými pacičkami upozorňuje na papíry, které před každým z hostů leží.

Jedná se o desetistránkové dotazníky, které musí vyplnit. Podle jejich odpovědí se rozhodne o dalším programu a scénkách se zvířaty, které je budou odteď provázet.

KAPITOLA 4

Je večer a Bruce leží unaveně na gauči ve své pracovně. Celé odpoledne hodnotil výsledky testů jeho nových hostů.

Přichází Sharon, usmívá se, její minisukně vypadá dobře.

„Ty jsi vážně pracovitý člověk, Bruci Dingu.“ Snaží se mu zvednout náladu.

Přechází ke kávovaru a pomalu plní dva šálky.

Bruce pozoruje Sharon a přemýšlí proč taková chytrá a k tomu hezká žena tráví večer právě s ním. Že by se jí líbila právě ta pracovitost?

„Proč jsi dnes ráno práskla s těmi dveřmi?“

Sharon takovou otázku nečekala, ale snaží se zachovat klidně, jakoby nad věcí.

„Už jsem pochopila, že svoje peníze rád rozhazuješ.“

„Chtěl jsem jim dát jenom snídani. Nebuď pořád kvůli každé maličkosti naštvaná.“

Rozhovor začíná připomínat výměnu názorů mezi manžely. Bruce však na něco podobného nemá náladu.

„Měli bychom spíš slavit. Tohle bude jedno velké

dobrodružství."

"Taky že bude," vybuchuje ironickým smíchem Sharon. "Však počkej, já už ti přistřihnu křídýlka a budu se u toho náramně bavit."

Bruce si sedá ke stolu, kde na něj čeká káva. Je rád, že je jeho společnice tak sebevědomá.

Malá Lucy je sama ve svém pokoji. Celý den musela trávit se svými rodiči, a proto si vydupala vlastní pokoj!

Hned co přijeli večer z výletu, našla pod svou postelí ježka. Zkouší na něj volat, ať vyjde ven, ale vypadá to, že ježek spí.

"Ani tě nemůžu ničím štouchnout, protože jsi hologram!"

Chtěla jít vedle za mámou a říct ji o tom. Ale určitě by pak musela zůstat s nimi a dostala vynadáno, že musejí platit pokoj navíc.

Když se vrací ze sprchy, slyší zvláštní hluk. Je zapnutá televize!

Ježek sedí na židli a kouká na zprávy. Vypadá přitom, jakoby je sledoval každý den.

"Co to děláš, ježku?!"

"To jsou otázky," odfrkuje nechápavě. "Nemáte doma televizi?"

"Máme!"

Lucy se rychle obléká a kouká, jestli ji ježek nesleduje. Ten ji ale ignoruje a dál sleduje na zprávy.

Lucy se k němu po chvíli vrací.

"Co tady děláš, to je můj pokoj!"

"Já tady byl první."

„Máma za něj zaplatila, takže je můj!“

Ježek se za ní s úsměvem otáčí, ale jakoby ji napůl nevnímal.

„Tak upaluj za mámou.“

Malá Lucy svírá vztekle pěsti a jde rychle ke dveřím. Ale v poslední chvíli jakoby ji došlo, že by to neměla dělat. Musela být zůstat s nimi. To je situace!

Pomalu se vrací zpátky a pozoruje odevzdaně virtuálního ježka, jak se kouše do kožichu.

Ten se za ní zase otáčí, tentokrát se zájmem. Nečekal, že se ta malá holka vrátí.

„Asi to spolu budeme muset chvíli vydržet.“

Dál se přitom kouše do kožichu.

„Vážně nemáš v pokojích kamery?“ Pozoruje zvědavě systémové monitory Sharon.

Bruce kroutí hlavou.

„Ty jsi ale číslo. Hned by mi to tady zavřeli.“

Sharon se stydí. Vypadá u toho roztomile.

„Jak ale zjistíš, co hologramy dělají?“

Přichází k ní a několika tahy rukou ve vzduchu se objevuje v prostoru plovoucí displej. Na něm je složité blokové schéma ježkova chování.

Některé bloky jsou zbarveny zeleně. Bruce hledí na schéma najednou dost překvapeně.

„Co je? Co se to děje?“

„Ah, ta malá holka měla utéct za rodiči, vidíš tenhle blok? To měl ježek za úkol zůstat u ní ať se děje co se děje... a vidíš tenhle? Taky zezelenal, začal program přátelství.“

Sharon se nelíbí, že by ji měl z pokoje vyhnat.

„Neměl bys na ni být tak tvrdý.“

„Možná, ale potom by nezažila žádné dobrodružství.“

KAPITOLA 5

Elizabeth a Fyodor Rykovovi právě společně hrabou spadané listí před penzionem.

„Ještě není ani léto a to svinstvo je všude po zemi.“ Kroutí hlavou Elizabeth.

„To bude z loňska, vidíš ten kopec? Musel odtamtud v noci foukat vítr.“

„Jak ti může vítr rozfoukat shnilé listí od zimy?“

Oba mlčí, vážně jim vrtá hlavou, kde se najednou vzala před penzionem taková spousta listí. Manželé Rykovovi jsou zvyklí na jednoduchý život, ale i ten sebou přináší spoustu zvláštností a záhad.

Jsou však příliš chytrí na to, aby nad něčím jenom tak mávli rukou. To dělají budižkničmové, říkávala babička Fyodorovi, když byl ještě malý.

Opodál na louce mají hosté nataženou badmintonovou síť. Rodiče od Lucy hrají proti sobě a ona sedí na lavičce společně s ježkem, který je teď její nový spolubydlící.

Krtek se právě vyorál ze země a chvíli pozoruje jak Rykovovi hrabou listí.

„No to je dost, ježku, že dostali práci, která jim jde aspoň trochu od ruky.“

Ježek seskakuje z lavičky na zem. Teatrálně se protahuje.

„Znáš moji novou kámošku?“ Ukazuje prstem na Lucy.

Ta se červená a dělá, že zapisuje další skóre.

„Není na tebe trochu stará a vysoká?“ Kroutí hlavou krtek.

Ježek si ji hodnotí pohledem. Lucy je ještě nervóznější.

„Možná, ale hubatá je, jakoby měřila deset centimetrů!“

Její rodiče to slyší a vybuchují smíchy.

„Tss.“ Dělá Lucy pyšně a odchází do penzionu.

Tina a Don hrají badminton už dobrou hodinu. Protože má Tina také dost prořízlou pusku a nenechá si jen tak něco líbit, snaží se ji její muž porazit aspoň ve hře.

Běhá kolem sítě jako splašený zajíc a pálkou odráží energicky každý útok. I tak je hra celkem vyrovnaná.

Na lavičce sedí krtek s ježkem a střídavě pozorují hru a práci pomocníků při hrabání listí.

„Řeknu ti, že já jsem se nikdy ženit nechtěl a dobře jsem udělal.“ Povídá krtek najednou.

„A co v té své noře jako pořád děláš?“

„Spím, co bych tam měl dělat?“

Oba kroutí nechápavě hlavami.

Najednou je slyšet z dálky dusot, až se otřásá země.

„Zebry!“ Křičí krtek. „Schovejte se za stromy!“

„Co blbnou?“ Točí si s pálkou Don.

Tina rychle uskakuje za nejbližší strom.

Stádo dvaceti koní se žene přímo na ně bleskovou rychlostí.

„Z čeho jsi tak vyplašená?“ Povídá Don povýšeně.

„Dělej, miláčku, musíš se rychle skrýt! Běží k tobě splašení koně!“

Don své ženě nevěnuje ani pohled a dělá, jakoby ho to vůbec nezajímalo. Krtek s ježkem se na to nemůžou dívat! Zbývá už jen pár metrů!

„Kontakt!“

Don je chvíli ve světle holografických zvířat. Probíhají přes něj jako stádo duchů a už je po všem.

Najednou není kolem dokola ani jedno zvíře. Stádo zmizelo, stejně jako diváci krtek s ježkem.

Tina mu věnuje nepříjemný pohled.

Přichází k nim Bruce.

„Co mi to děláte?“ Ptá se bezradně.

„Chováš se jako malé dítě!“ Křičí po něm Tina.

Don jenom kroutí hlavou. Vypadá nad věcí.

„Přece nebudu uskakovat stádu hologramů!“

Promiňte, ale tak blbý zase nejsem."

Bruce si ho chvíli hodnotí, jeho zrak přeskakuje z Dona na Tinu a zpátky. Jakoby mu ho bylo líto. Jenže penzion nebude fungovat, když nebudou hosté respektovat základní pravidla.

Jaký by si potom odnesli domů zážitků? Že kolem nich jenom pobíhala banda bláznivých hologramů a oni je hodnotili debilními poznámkami?

Taková dovolená není zajímavá pro nikoho z nás, myslí si Bruce.

"Víte," povídá najednou „jste už dospělí, ale jsou tu dva dobré důvody, proč tu hru musíte hrát. Jeden z nich je vaše dcera. Co kdyby vás viděla, jak ji kazíte zábavu?"

Dona tahle poznámka dost vytáčí.

„Hele, nejste náhodou trochu drzý? Co je dobré pro mou dceru nechte laskavě na mě, ano?“

Bruce podobnou reakci nečekal. S úžasem pozoruje, jak Don svírá ruce v pěst. Co je to sakra za lidi? Ptá se sám sebe.

„Možná jsem trochu přestřelil. Ale zkuste pochopit tohle. Když nebudete s hologramy jednat jako s živými tvory, může to poškodit jejich program! Oni se totiž neustále učí a vyvíjejí, rozumíte?“

Don s Tinou stojí vedle sebe a beze slova Bruce pozorují.

„Myslím, že jste tady nakonec přišli za zábavou, ne? A v normálním hotelu taky netrháte ručníky.“

„Co si to o nás myslíte?!“ Vkládá se do věci Tina.

„Já jen, že nám dalo spoustu práce chování zvířat naprogramovat a jejich program se musí od vás učit, aby s vámi mohli mluvit i další den, pamatovat si vás.“ Bruce schválně mění tón na podrážděný. „V kanceláři mi teď blikaly všechny kontrolky a musel jsem kvůli vám vypnout systém. Jestli se vám penzion s holografickými zvířaty zdá uhozený, můžete se sbalit a odjet klidně hned teď!“

Manželský pár uraženě odfrkuje.

„Taky že to uděláme! A všude rozhlásíme, jak tady se svými hosty zacházíte! Nejsme žádní vaši pomocníci, to si zapište za uši, pane!“ Křičí po něm Tina a vleče svého muže ke dveřím.

Don však najednou vypadá bezradně a cuká rukou, aby ho Tina nedržela.

Bruce posílá Sharon v ten moment zprávu:

„Je to na tobě.“

Sharon čeká na manžele u recepce a dělá, jakože vyplňuje nějaké papíry. Vidí vcházet naštvané hosty.

„Prosím vás kde je Lucy?“

„Myslím, že ve svém pokoji.“ Odpovídá Sharon s milým úsměvem.

Tina neváhá a táhne svého muže ke schodišti.

„Je něco v nepořádku?“

„To vám tedy řeknu, že je něco v nepořádku!“
Míří na ni Tina naštvane prstem. „Váš společník nás právě obvinil, že kazíme dceři prázdniny a jeho počítačový program! Co si o sobě myslí?!“

Sharon reaguje pohotově, a co nejvlídněji dokáže.

„Znáte programátory, jsou pořád zalezlí v kanceláři, s nikým se nedostanou do řeči. Berou se moc vážně.“ Mává rukou Sharon a pokouší se o smích.

Tina a Don na ní nevěřicně hledí a nic neříkají.

„My ho stejně brzy vyměníme, dělá samé potíže, paní. Nejste sama!“

„No ale tohle si přece nemusíme dát líbit!“

„Víte co? Dnešní večere je na účet podniku, dobře? Já si s ním důrazně promluvím!“ Povídá přísně Sharon.

To Tinu uklidňuje. Don však začíná cítit zodpovědnost za to, co vlastně způsobil.

„Budu vám věřit, slečno. Určitě to bylo jenom nedorozumění a postaráte se o něj.“ Povídá Tina smířlivě.

„Ta Sharon je moc milá, že?“ Povídá svému muži při odchodu.

Sharon jejich odchod napjatě pozoruje, a když jsou za rohem, posílá Brucovi zprávu:

„Je to pěkná svině, ale dala si říct.“

KAPITOLA 6

Malá Lucy je dávno po večeři, leží ve svém pokoji a je trochu podrážděná. Na trojrozměrné televizi sedí už deset minut model hlasatelky, to jsou přece ježkovy oblíbené zprávy!

U večeře byli její rodiče zvláště zamlklí, jakoby se stalo něco vážného.

Lucy se narychlo obléká do županu, se spoustou obrázků dolarových bankovek. Sbíhá ze schodů a rovnou ven.

Vidí ježka vedle domu, jak hledí směrem k lesu.

„Už jsou zprávy, ježku!“ Volá Lucy.

On však jakoby nevnímal. Lucy si sedá rychle k němu.

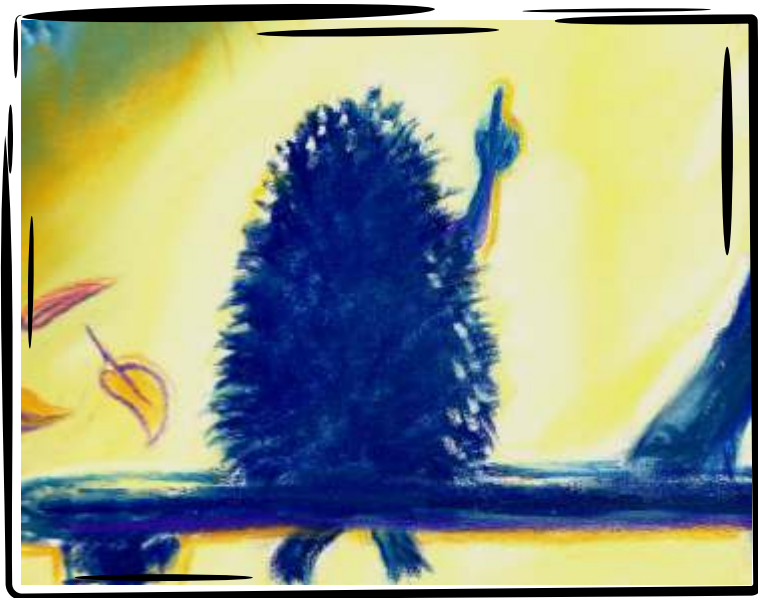
„Co je ti?“

Otáčí se k ní, vypadá zamyšleně.

„Viděla jsi dneska všechno to listí všude kolem? To bude támhle z toho lesa.“

Chvíli oba mlčí. Lucy by ho pohladila, kdyby neměl bodliny a nebyl hologram, takhle na něj nemůže ani sáhnout.

Ježek se cítí podle všeho uvolněněji, když je Lucy poblíž. Mít takovou šikovnou společnici po dvou týdnech samoty, kdy ho vyrobili, je rozhodně příjemná změna.

Ale záhadě s listím se dnes divil každý. Není to jako ve zprávách, kdy vám hlasatelka řekne všechno podstatné. Tohle je úplně jiný pocit, přemýšlí ježek.

„Měli bychom už jít dovnitř.“

„Bojíš se tmy?“

„Nebojím!“ Vybuchuje uraženě Lucy.

„No tak! Podívej se na tu zvláštní záři.“

Z lesa je osvětluje intenzivní světlo. Jakoby bylo stále větší, čím déle ho pozorují. Lucy dostává trochu strach.

„Vidíš, bojíš se. Jsi ještě malá holka.“

„Nejsem.“

„Jsi mamčin mazánek.“ Povídá ježek škodolibě.

„Tss!“ Syčí uraženě Lucy a jde rázným krokem zpátky do penzionu.

Je ráno a Bruce se protahuje ve své posteli. V pokoji je úplná tma, protože jen zatažené okna mu zajistí dobrý spánek.

I když tenhle městský zvyk nemá na okraji civilizace v lese větší význam, Bruce stejně neponechává nic náhodě.

„Hodiny.“ Povídá se zívnutím.

Před stěnu pokoje se promítá model hodin. V tomhle pokoji spí už měsíc a pořád si nepřestává pochvalovat, jak šikovně se s pomocí projektorů zbavil spousty zbytečného nábytku a harampádí.

Ale něco musí být špatně, ono je už osm hodin!

Vstává a volá Sharon.

„Kde jsi?“ Ptá se jí.

„Nebudeš tomu věřit, ale zapadla jsem do příkopy i s autem. Všude jsou hromady sněhu.“

Sněhu, teď v létě? Legraci si Sharon určitě nedělá, to vždycky jen z druhých lidí, ale nikdy ne ze sebe.

„Jela jsi na výlet na hory?“

„Jsem v lese, dvěstě metrů od penzionu, blbečku!“

Bruce rychle otevírá okno. Všude je bílo a kam oko dohlédne, jenom závěje sněhu. Jako uprostřed ledna!

Přitom svítí slunce, je teplo a sníh pomalu taje.

„Mohla jsi mi zavolat sama, přišel bych tě vysvobodit.“ Směje se Bruce.

Sharon hovor přerušuje.

Před domem je Fyodor a s nešťastným výrazem ve tváři odhrnuje lopatou sníh.

„Hej Bruci, včera listí a dneska zase sníh? Když jsi mě najímal, tak ses nezmínil, že si budu každé ráno protahovat hřbet.“

Bruce se rozhlíží po zasněženém okolí a krčí rameny. Některé stromy v dálce na jedné i druhé straně jsou zelené.

Jakoby přes noc spadla na penzion hrouda sněhu a všechno ostatní zůstalo normální. Sníh pomalu taje, za chvíli bude všude mokro.

„Vykašli se na to, Fyodore. Já jdu zatím vysvobodit Sharon.“

Fyodor hází lopatu na zem.

„Tak já jdu do kuchyně si dát kafe.“

Sharon zatím sedí v autě, poslouchá hudbu a čeká, co se bude dít. Zavolala by si odtahovku, ale její finanční rozpočet je už tak dost napjatý.

Koneckonců je její obchodní partner velmi zručný člověk. Chvíli se zabývá myšlenkami na něj, ale v ten moment jakoby se probrala.

Ten pidižvík se bude muset ještě ukázat, když mu dala všechny svoje peníze! Uvažuje Sharon přísně.

Auto je nakloněné nad příkopem. Bruce ji už z dálky vidí, vypadá to komicky.

„Napadne sníh a ty přijedeš v letních šatech.“
Směje se přitrouble.

Sharon vystupuje z auta a švihem zavírá dveře.

„Myslím, že jsem to škrábla o strom, koukej.“

Pravá strana auta je docela pomačkaná.

Bruce odhrnuje nohou sníh z pod kol. Vytahuje z auta Sharoninu minerálku, polívá s ní zem a zase odhrnuje.

Jeho kolegyně se mu pokouší pomoci, ale má na sobě boty na podpadku, tak u toho nadává.

Na kotnících se jí leskne roztátý sníh.

Po chvíli už jedou oba směrem k penzionu. Sharon je udivená do čeho to dnes ráno přijela.

Experimenty s počasím, jako malé dešťové akcelerátory, které vylítnou do nebe a nechají zkondenzovat vlhký vzduch, jsou ve své době už poměrně známé.

Otázka spíš zní, kdo to mohl udělat a kdo má technologii na to zasněžit penzion několik týdnů před červnem.

Tina a Don jsou spolu už pěkných pár let. Každý člověk je jiný a v dlouhodobých vztazích to funguje tak, že je vždy jeden z nich v ledasčem dominantnější.

Když je to pro toho druhého přínosné, nechá se vést, ovšem vždycky v něm hlodá i malá nespokojenost.

Včerejší Donův výstup se zebrami, který musela Tina zamést pod koberec, se jí ani trochu nelíbil. Nemá vůbec žádnou úroveň, takhle se chovat před Sharon a Brucem!

Don se svými hostiteli také cítí, ale nemůže to nechat na sobě znát. Nezaplatil svou rezervaci jako jeden z prvních hostů jen tak pro nic za nic.

Na vzdáleném kopci, kde je les, se má budovat velký technologický park. Pozemky jsou zde levné a Don přijel prozkoumat co vlastně tenhle Bruce Ding s penzionem dělá.

Zatím to vypadá dobře, podle něj mají holografická mluvící zvířata velkou budoucnost. Ten Bruce musí mít za ušima.

Píše zprávu svým nadřízeným:

„Varování majitelům zatím nedochází. Penzion ale

funguje dobře, něco podobného jinde nezažijete.
Posílám v příloze video z restaurace.”

Jejich dcera Lucy se nechala natáčet s vítací
veverkou a taky tím recepčním opičkám.

Penzion Se Zvířaty by měl být podle firemního
plánu do dvou měsíců srovnaný se zemí.

KAPITOLA 7

Fyodor Rykov právě chystá snídani pro hosty. Vidličkou nanáší šunku a sýr na talíře, potahuje si z cigarety a opatrně ji zase ukládá do popelníku.

Sharon už mu párkrát vynadala, že byl v jejím jídle cigaretový popel. Přijde mu zvláštní, že si nikdo jiný zatím nestěžoval. Jakoby na něj měla spadeno, tyhle kancelářské fifleny!

Do kuchyně přichází recepční opičák zkontrolovat situaci.

„Tak co, kamaráde, stihneme připravit snídani na čas?“ Klepe si na chlupatou levačku, jakoby měl hodinky.

„To mě teď budeš každé ráno chodit kontrolovat?“ Ptá se Fyodor nervózně.

Opičák mu věnuje úsměv, nebo jak by se to dalo nazvat. Skáče na nejbližší stůl, vříská a bouchá se pěstmi do hrudi.

Fyodor jen kroutí hlavou a plní sklesle poslední talíř jídlem.

Je dopoledne, Fyodor má volno. Stojí před penzionem a užívá si toho, že dnes ráno není venku ani listí a ani sníh, který by musel uklízet.

Jeho žena ze sněhu prochladla a leží v posteli, ani se k ní nemohl v noci přisunout.

Přichází Bruce, rozhlíží se po okolí se spokojeným výrazem.

„Tak jak to jde, Fyodore?“

„Stará je nemocná.“

Oba se chvíli beze slova šklebí proti slunci. Opodál postávají čtyři zebry a žvýkají v puse holografickou travu.

Fyodor už to nemůže vydržet, musí Brucovi něco říct.

„Ten opičák z recepcce mi dneska zase vyváděl v kuchyni.“

Bruce potlačuje smích.

„To si vyřeš s Sharon, byl to její nápad.“

Oba se tváří chvíli bezradně.

„Viděl si večer na kopci tu zář?“ Snaží se změnit téma Bruce.

Byla to úchvatná podívaná. Fyodor ale nerad komentuje něco, o čem nemá ponětí.

„Potřeboval bych, abys tam se mnou dnes odpoledne vyrazil. Musíme těm změnám počasí přijít na kloub.“

„Tak fajn.“ Odpovídá suše Fyodor a odchází do penzionu.

Bruce nechápe co se děje. Mají před sebou výšlap do kopce, tak to třeba zjistí.

Návštěvní hala penzionu je větší rohová místnost naproti recepcce. Bruce zde nechal nastěhovat několik pohodlných kožených pohovek a prosklených komfortních stolů.

Na stěnách svítí moderní lampy a několik ručně malovaných obrazů. Nezdá se to, ale zařídit tuhle místnost stálo mnohem víc peněz, než kteroukoliv jinou.

Bruce si říkal, že místo naproti recepcce, kde se platí za ubytování, by mělo vypadat reprezentativně.

Jinak je v penzionu spousta staršího levného nábytku a ani na podlaze neleží ten nejlepší koberec.

„Všechno musí vypadat útulně, ne moc draze.“
Vysvětloval před časem známému.

V návštěvní hale to žije. Rodiče Tina a Don se rozvalují společně s malou Lucy a ježkem na pohodlných pohovkách a vzrušeně pozorují podlahu.

Třicet malých krys kolem nich pobíhá a staví ze svých těl dům, auto, fotbalový míč.. po každém čísle Lucy nadšeně vříská.

Ježek je podrážděný.

„Dneska spím s tebou na posteli, na zemi bych asi neusnul.“

Lucy se chichotá.

Přes recepci prochází Bruce s Fyodorem. Každý si nese malý batoh s jídlem a světlicí.

Krysí show je v tuhle chvíli nezajímá, a tak vychází beze slova z penzionu ven.

I obyčejný majitel nemovitosti se musí jednou za čas vžít do kůže akčního hrdiny. Hlavně v momentě, kdy někdo nebo něco začne napadat jeho investiční zájmy.

Sharon namířila jednu z kamer na kopec, když uvidí záblesk světlice, má volat policii.

Po cestě nahoru s Fyodorem moc nemluví. Bruce se hlavně nechce dotýkat toho nejhoršího scénáře. Začíná mu být pomalu jasné, že si pořídil dům na krásném odlehlém místě, na které má spadeno i někdo další.

Všude samý les, nedotčená příroda. Zvířata tu však už stovky let nežijí. S moderním vybavením se ovšem dají dělat doslova zázraky.

Asi po půlhodině nepříjemné chůze vysokou trávou les houstne a tráva mizí. Po zemi pochodují malí brouci, semtam se objevuje roj komárů.

Pomocník Fyodor je zvyklý na ledacos, ale po čtyřiceti letech života v centru města si připadá jako v hluboké džungli.

„Řeknu ti, tady to žije.“ Plácá se po tváři, aby odehnal komára.

Bruce s obavami hodnotí okolí.

„Myslíš, že jich tam dál bude víc?“

„Víc jich být už snad ani nemůže.“

Po další půlhodině nepříjemné cesty už není kopec tak strmý. Dostávají se k jeho vrcholu.

Zatím nevidí nic podezřelého.

Fyodor je už unavený a zhluboka oddychuje.

„Dáme si pauzu, stará mi zabalila nějaké chlebičky z včerejší večeře.“

Oba si utírají zpocené čelo.

„Dobrý nápad.“

Pomalu vytahují svoje svačiny, ale Fyodor cítí, jakoby ho na nohách něco lechtalo.

„Mravenci!“

„Stojíme na mraveništi!“

V panice odhazují batohy a utíkají dál. Hystericky se plácají po nohách, aby je ze sebe smetli.

Ve skutečnosti se na jejich boty stačili vyšplhat dohromady tři mravenci a na mraveništi nestáli.

„Sakra, přišli jsme o jídlo.“ Otáčí se Bruce zpátky.

„Zapomeň na batohy, kamaráde. Právě v nich rejdí stovky těch malých příšer.“

Oba si instinktivně sahají za pas, jestli mají světlice a mobily pořád při sobě.

„Tak to bychom měli. Dojdeme támhle na nejvyšší místo a padáme odsud.“ Vydechuje rezignovaně Bruce.

K jejich překvapení se před nimi objevuje hologram lidské postavy.

Solidní muž v saku a kravatě oznamuje mechanicky:

„Vstupujete na pozemek společnosti MIMON. Zadejte vstupní heslo.“

Objevuje se velká klávesnice.

„Doserfovali jsme, kamaráde.“ Povídá Fyodor a plácá Bruce po ramenou.

Bezpečnostní hologramy se objevují na pozemcích, kde se má něco stavět. A společnost MIMON je velká nadnárodní korporace, která vyrábí hračky pro děti a buduje hřiště, kde proti sobě bojují holografické příšerky.

Bruce však větrí novou obchodní příležitost.

KAPITOLA 8

Sharon je s Brucem v hale před recepcí. Je už hluboká noc, ale nemohla usnout dokud si neposlechně co se na kopci vlastně stalo.

Ted', když to uslyšela, jenom stojí před oknem a kouká ven. Nic tam není vidět, protože nová světla v hale jsou příliš jasná.

Přiskakuje k ní „vítací“ veverka. Stojí na okně a škrábe se na hlavě.

„Tak co myslíš, Sharon?“

„Nech toho, Bruce. Zvoral si to, celý náš podnik půjde do háje jen proto, že si nezjistíš ani Ň o místě, kam se stěhuješ!“

Bruce stojí opodál, gestem ruky nechává veverku zmizet. Co by měl Sharon říct? Že to bude v pořádku? Že to nějak zvládnou právě ve chvíli kdy zjistil, že se jeho podnik chystá zruinovat velká mezinárodní firma a ona má přitom pravdu?

V odlesku nových světel vypadá Sharon ustaraně. To Bruce předtím nikdy neviděl. Přece musí existovat nějaké řešení, které situaci zase uklidní.

„Viš, já jsem to věděl už od začátku.“

„Nechtěj mě rozesmát, blbečku!“ Odsekává Sharon naštvaně.

„Nebud' nervózní, nic se neděje! Počítal jsem od začátku s tím, že sem někdo takový přijde.“

Sharon mlčí, získal si její pozornost, to je dobré znamení, myslí si Bruce.

„Viděla si přece sama to spadané listí a sněhovou vánici po ránu. Kdyby nás chtěli odehnat, udělají to rovnou a bez těchhle teatrálních gest. Přece víš něco o PR a propagaci, ne?“ Vysvětluje Bruce.

Sharon se k němu otáčí, mračí se.

„Když budeš hodná holka, tak ti to vysvětlím.“ Pokouší se ji rozesmát.

Bruce dělá dramatickou pauzu, aby Sharon napnul. Ta se na něj ale kouká, aniž by vyjadřovala sebemenší známky emocí. Prostě stojí a čeká co bude dál.

Přece jenom investovala do jeho firmy spoustu peněz, vysvětluje si Bruce.

„Pro nás je letní sníh naprosto neuvěřitelná věc, ale pro firmu s technologickým zázemím neznamená takový trik vůbec nic. Přišli jsme na trh s úplně novým nápadem a oni chtějí vědět jestli jsme spolehlivý partner anebo jenom parta nýmandů. Takhle to dnes funguje.“

Sharon dochází, co má Bruce na mysli.

„Chci nějaký důkaz! Ztratila jsem s tebou už spoustu času!“

„Důkaz?“

„Jo.“

Jejich konverzace končí, Sharon odchází. Cestou kolem se o Bruce náhodou otírá.

Otec malé Lucy sedí v pokoji a přemýšlí co se děje. Ti dva odešli včera na kopec a vrátili se zpátky, jakoby se nic nestalo. Narazili na blokádu nebo ne?

Sahá na svůj řetízek, který má kolem krku. Objevuje se před ním plovoucí nápis „Vytáčím obchodní oddělení MIMON.“

Místo nápisu je už vidět hlava zástupce.

„Nazdar Done, tak co tvoje supertajná akce?“

„Poslyš, nějak vám ty prasečinky nevychází. Včera se šli podívat na kopec.“

„Nedělej si starosti, jenom nás pravidelně informuj, dobře?“

„Ale..“

Hlava obchodního zástupce mizí.

Typické chování, ti nabubřelí panáci si o něm myslí, že je to jenom poskok. I když dá se říct, že kromě téhle špinavé práce nepředstavuje pro firmu žádný přínos.

Don bere do ruky skleničku s vodkou a ledem. Zamyšleně s ní chrastí ze strany na stranu. Je třeba zjistit co má Bruce Ding v plánu.

Dveře se otevírají, s nadšeným pískotem přibíhá malá Lucy a za ní Tina. Don rychle schovává skleničku do šuplíku.

„Tatii! Venku tančí spousty zeber a je tam i zvířecí kapela!“

„Cože?“

Tina zaregistrovala jak její manžel něco schovává do šuplíku. Uvolňuje mu cestu ven a tváří se přísně.

„Nepůjdeš s námi, kočičko?“ Usmívá se na ni Don nervózně.

„Musím si na chvíli lehnout.“ Odsekává Tina.

Lucy ho tahá za ruku.

„Tak pojd', tati!“

Venku se vážně děje něco mimořádného. Kapela, složená ze samých malých opic hraje veselou muziku. Zahradník krtek je doplňuje na bicí a ježek, který s Lucy kamarádí zase brnká na kytaru.

Lucy na ježka zamilovaně hledí a ukazuje na něj prstem.

Don se snaží v tom zmatku zorientovat, dobrých padesát zeber před nimi do rytmu křepčí, kopou zadními a předními nohami kolem dokola. Zajímavá podívaná!

„Lucy, uděláš mi pár záběrů?“

„Jasně!“ Odpovídá nadšeně.

Nasazuje si brýle, zapíná záznam a běhá mezi zebrami, aby jí nic neuteklo.

Sharon Dona z dálky pozoruje. Čekala až se přijde podívat a po tom posledním fiasku se zebrami byla zvědavá jak se bude tvářit.

Je příjemně překvapená. Když zvířata nakonec zapůsobí i na takového ignoranta, jako je Don, musí v nich něco být.

Všímá si Sharon a začíná se škrábat nervózně za krkem. Třeba by mu mohla povědět víc o té výpravě na kopec. Jde za ní.

„Tohle se vám povedlo, paní McArthurová.“

„Slečna a děkuju.“

Chvíli se na sebe jenom usmívají.

„Slyšel jsem, že si včera pan Ding vyšel s kuchařem na výlet.“

Sharon se směje a jenom ledabyle mává rukou, jakoby o nic nešlo.

„Děláte nové instalace i v lese?“ Pokračuje Don zvědavě.

Sharon se snaží o další, tentokrát shovívavý úsměv.

„Neplánujeme se rozšiřovat, i malý penzion je s tolika zvířaty až až. Však to znáte, vaše dcera je rozkošná, ale taky pěkné číslo.“

Chvíli pozorují Lucy, ta právě stojí před kapelou a snímá ježka do svých brýlí z různých úhlů.

Ježek se jí snaží gestem ruky odehnat.

„To ona je, já jen, že je divné jít do lesa, kde žádné zvířata už dávno nežijí.“

V tu chvíli si Don uvědomuje svoje vyptávání. S tím co Sharon možná ví vypadá už určitě podezřele.

Ona se na něj ale usmívá co nejneutrálněji dokáže. V hlavě jí právě vybuchuje exploze různých emocí, ale na venek na sobě nenechává nic znát.

Nastrčili ho sem! To chce klid, usmívej se, přemýšlí rychle Sharon.

Nakonec uvolněně vybuchuje smíchy.

„Já už myslela co dělal jako Bruce s tím kuchařem v lese, rozumíte.“

Oba se smějí.

„Ne, že by oni dva spolu, tak to určitě nebylo.“

„V lese rostou houby a Bruce na ně rád chodí a jenom Fyodor jako kuchař pozná ty jedlé.“ Dodává nakonec s úsměvem Sharon.

„Dobrý tip na zítřejší výlet!“ Mrká na ni Don.

„Zkuste to, pořád rostou.“

Sharon proráží dveře Brucovy kanceláře a když ho vidí sedět na židli, snaží se popadnout dech. Je totálně vyděšená.

„Že neuhádneš koho si to u nás ubytoval?“

Bruce na ni nechápavě hledí.

„Že to neuhádneš?!“

„No tak koho?“

Sharon už je zase při sobě. Kouká na svého kolegu a snaží se potlačit vztek.

„Představ si. Don Gregor, tvůj první nájemník, ten nekňuba pracuje pro firmu, která staví na kopci svůj megapark!“

Bruce se pitomě usmívá.

„Cože?“

„Jsi snad hluchý?!“ Křičí Sharon.

Dobrych deset minut si vysvětlují co oba vědí a co Sharon slyšela.

Brucovi se líbí jak ji na podniku záleží. Nedali toho dohromady zatím moc, ale už po několika dnech ostrého provozu se virtuální zvířata docela dobře aklimatizovala.

Bruce klepe zamyšleně prstem o stůl, aniž by Sharon cokoliv odpověděl. Ona už si přitom začíná myslet, jak je lehkovážný.

„Víme o nich a to je dobře. Uklidni se, ještě ti praskne v hlavě cévka a já tady zůstanu sám.“

Jeho kolegyně mu odpovídá akorát nezájmem.

„Vymyslíme nový plán, zvířata udělají na Dona Gregora dojem, uvidíš.“

KAPITOLA 9

Bruce si právě hází tenisovým míčkem o zeď. Ještě když stavbu penzionu plánoval, chtěl vedle něj postavit i tenisový kurt a naprogramovat dva orangutany, aby si na něm pravidelně hráli.

Nakonec však místo toho nainstaloval po okolí dalších padesát projektorů, čehož právě teď lituje. Včerejší koncert zvířecí kapely byl famózní, možná by však nevadilo mít o pár tančících zeber méně a k tomu tenisový kurt.

Stisknutím klávesy se před ním zobrazuje orangutaní pár, převlečený za havajské tanečníky. Samice se při čekání na hudbu z nudy dloube prstem v uchu. A už začínají.

Bruce spokojeně sleduje sehraný křepčící pár, vstává a jde si z legrace zatančit s nimi. V ten moment začíná obraz opic zvláště zrnit.

„Že by nějaká porucha?“ Hledí udiveně Bruce.

Běží rychle k počítači, všude vyskakují chybová okna.

„VAROVÁNÍ.“

„NEPLATNÝ FORMÁT SOUBORU.“

Adaptivní program opic to zasahuje také. Jedna se svíjí na zemi bolestí, druhá řve a bouchá do

hrudi vzteky jako šílená. Kolem se objevuje roj pulzujících elektrických včel, letí Brucovi přímo do očí, prolétávají jeho lebkou a znovu a znovu.

Množství blikajících malých světel a řev šílených orangutanů je k nevydržení. Na monitor počítače už skoro nevidí, navíc cítí, jakoby měl každou chvíli dostat epileptický záchvat.

Z posledních sil padá pod stůl a vytahuje počítač ze zásuvky.

Rykovovi chystají v kuchyni snídani. Elizabeth s cigaretou v puse nadšeně pozoruje, jak se jejich starý mixér činí.

„Ještě jim tam přidám papriku.“ Povídá Fyodor.

Zastavuje mixér a chystá se nasypat připravené kousky dovnitř. V tu chvíli se odněkud zeshora

ozývá tlumený Bruceův hlas.

„Kurva!“

Elizabeth se škrábe na svém velkém zadku a tváří se otráveně.

„Co se tam zase děje?“ Ptá se Fyodor.

„Kašli na ně a věnuj se mixéru.“

Fyodor krčí rameny a mixér zapíná. V místnosti začínají znovu blikat všechna světla.

Elizabeth se otáčí a ke své spokojenosti zjišťuje, že mají na přípravu snídaně ještě dobrou půlhodinku. Sharon si přála, aby se dnes hostům podávala mimořádná kuchyně, která se skládá z čerstvého pečiva, sýru a navrch zeleninového koktejlu.

Jak takový koktejl bez mixéru vyrobit, už Sharon nepověděla. Kroutí hlavou Elizabeth a odemyká lékárníčku, která visí na zdi.

„Dáš si taky, starý?“

„Jo.“ Odpovídá Fyodor.

Elizabeth vytahuje z lékárníčky napůl vypitou láhev rumu a nalévá vrchovatě do dvou širokých sklenic.

Rykovovi se v okamžiku u stolu potkávají.

Fyodor plácá ženu s úsměvem po zadku a bere sklenici do ruky.

„Ať žijem, kočko.“

„Na tvoje.“

Oba si několik minut potichu vychutnávají pálivé doušky rumu. Žena mezitím bere do pusy dvě cigarety, zapaluje je a jednu podává Fyodorovi.

Ten zamyšleně vydechuje oblak kouře.

„Ještě jsem nebyl venku, doufám, že tam není

zase listí nebo sních."

"Panička by dostala infarkt, kdyby nebylo všude čisto." Povídá Elizabeth.

"Heh, už nám zakázala pít v kuchyni, za chvíli se tu nebude ani kouřit."

Elizabeth kroutí hlavou.

"Šli jsme do toho podniku moc rychle, já jsem ti to říkala."

Malá Lucy se probouzí na své velké posteli. Ježek už vedle ní neleží, ale sedí u televize a kouká na zprávy.

Nadšeně seskakuje z postele a běží do koupelny, včerejší koncert, kde hrál ježek v kapele se jí moc líbil. Nechce ho zatím rušit, když se dívá na zprávy, bývá potom útočný, přemýšlí Lucy, zatímco si před zrcadlem čistí svoje bílé zuby.

Když se vrací zpátky, běží právě reklamy, ale on hledí strnule před sebe, jako předtím.

"Ježku." Volá na něj Lucy.

Neodpovídá a stále strnule hledí. Že by byl na ni zase schválně ošklivý?

"Tss." Syčí uraženě Lucy.

Skáče zpátky na postel, obléká si náhrdelník a volá do vedlejšího pokoje rodičům. Objevuje se před ní trojrozměrná bublina s nápisem:

"VOLANÝ ÚČASTNÍK NEODPOVÍDÁ."

Máma s tátou asi ještě spí, přemýšlí Lucy. Pozdě v noci ji na chvíli probudil jejich smích na chodbě a potom v pokoji kopali do postele, protože byla rozbitá.

Holčička znuděně vydechuje, koulí a těká očima po místnosti. Její pohled se vrací zpátky k

ježkovi.

Seskakuje z postele, běží k němu a hrozí prstem.

„Musíš se mnou mluvit, ježku!“

Ten však dál strnule hledí před sebe na televizi. Právě tam běží přírodopisný pořad, dva aligátoři se chystají na lov kachen.

Lucy se zohýbá k zásuvce a televizi škulnutím šňůry vypíná.

„Já ti ukážu!“

Ježek otáčí hlavu, její zrzavé vlasy jsou dnes ráno obzvlášť rozcuchané.

„Hele šmudlo, já jsem se na to díval.“

„Tak proč mi neodpovídáš?“

„Radši se běž učesat, za chvíli je snídane.“
Odpovídá ježek.

Lucy se chce křičet, ale na poslední chvíli si uvědomuje, že si z ní chtěl zase jenom vystřelit.

„No jo, máš pravdu.“ Odpovídá Lucy nakonec bez emocí.

Ve chvíli, kdy se otáčí, slyší nečekaný šramot. To se ozývá z ježkovy pusy, drží se za břicho, svíjí bolestí a rychle točí hlavou ze strany na stranu.

Lucy dává posměšně ruce v bok.

„Byla to legrace, ale tohle už je ubohé.“

Ježek se však stále drží za břicho. Hned na to se mění jeho pohled na agresivní, štěká kolem sebe a na Lucy hlubokým hlasem.

„Nech toho!“

Ježkův obraz mizí.

„Mamííí.“

Don a Tina leží ve svém pokoji v posteli, jsou vzhůru brzy, protože Tina na této dovolené dostala konečně Donovu pozornost. Právě na něm leží a poslouchá bušení jeho srdce.

Tina si není jistá, čím to, že se oni dnes v noci Don tolik zajímal. Určitě před ní něco tají, přemýšlí a nechá se hladit ve vlasech.

„Letošní dovolená se nám povedla.“ Pokyvuje uznale Don.

Chvíli si vychutnávají spokojený moment. Dona napadá, že by měl tenhle podnik nakonec nadnárodní korporaci doporučit jako přínosný. Trošku jim drhne organizace, ale možná by mohli v budoucnu tenhle model převzít a provozovat sami.

Don Gregor byl vždycky zodpovědný a věrný zaměstnanec. Jako průmyslový špión ukončil v minulosti trápení nejednomu ambicióznímu soukromníkovi.

Tenhle podnik však bude mít něco do sebe. Dobrá doporučení se mu už párkrát vyplatila. Naštěstí manželka nic o téhle práci netuší, naivka, přemýšlí Don a hladí ji ve vlasech. Může si užívat svou dovolenou a sekýrovat Lucy.

Tinina hlava se otáčí a zvedá se. Zase s ní něco šije, říká si Don.

„Slyšíš to?“ Ptá se Tina vyděšeně.

„Mamííí.“ Ozývá se z vedlejšího pokoje.

Oba rychle vstávají a běží vedle. Na chodbě potkávají Bruce.

„Máme asi menší poruchu.“

Tina bez zaváhání běží do pokoje Lucy. Ta si rukou otírá slzící oči.

„Ježek na mě křičel a potom zmizel.“

Don věnuje Bruceovi naštvaný pohled.

„Jakou poruchu máte na mysli?“

„Něco ruší napájení serveru, kde jsou základní systémy chování integrované přímo v procesorech.“ Povídá zúčastněně Bruce.

Don na něj nechápavě hledí a otáčí se naštvaně k Tině a Lucy.

„V domě blbne elektřina, zjistíme proč.“ Krčí rameny nevinně Bruce.

Lucy pochopila, že za své chování ježek nemůže. Otírá si slzy a potahuje z nosu.

„Jenom trošku zlobil, nic se nestalo.“ Snaží se Lucy o úsměv.

Na konci chodby se objevuje kuchař Fyodor. Překvapeně na moment pozoruje, co se tam právě děje. Poté znuděně hlásí.

„Snídaně je na stole.“

KAPITOLA 10

Dovolená Dona a Tiny Gregorových už končí. I když se během těch pár dní stala spousta nečekaných a někdy i nepříjemných situací, jejich dcera Lucy už od rána sedí u ježka a pláče.

Přichází Tina, aby ji zkontrolovala.

„Už jsi sbalená? Po obědě musíme odjet.“

„Já nikam nepojedu!“ Křičí Lucy.

Tina hledí střídavě na zarudlou tvář její dcery a ježka, jak zmateně těká očima po místnosti.

„Vysvětlíš jí to, ježku?“

„Co ji mám vysvětlit. Že odjede a nechá mě tady samotného?“

Lucy začíná znovu křičet.

„Tak tohle už je moc!“ Cedí přes zuby našťvaně Tina.

Práská dveřmi a jde rychlým krokem za Donem, aby si šli tohle citové vydírání s majiteli pěkně vyříkat.

Za dveřmi jejich pokoje slyší, že Don právě s někým mluví. Není to poprvé, kdy někomu volal a v momentě, kdy vpadla do místnosti rozhovor jakoby náhodou ihned skončil.

Tina si uvědomuje, že její manžel o práci skoro vůbec nemluví. A tak na poslední chvíli, jakoby se před otevřením dveří zarazila a čeká co zaslechne.

„Povídám ti, až na nějaké provozní detaily to berou dost vážně a moje dcera je z toho ježka úplně hotová.“

Ten druhý mlčí a čeká co bude dál.

„Konečně si přijal můj hovor, vaši nýmandi z obchodního jsou někdy vážně mimo.“

„To víš, Done. Nemám čas na to řešit každou maličkost, ale vypadá to, že si zase trefil do černého.“

Chvíli se nic neděje. Tina je za dveřmi trochu vyděšená a už méně naštvaná. Přesto stále stojí a s napjatýma ušima hltá každé slovo.

„Co teď?“

„Jeď domů, pošlu tam revizního technika, ten najde nějaký problém, zavře barák a začneme vyjednávat.“

„Není nad osvědčené metody.“

Oba vybuchují smíchy.

Sharon, Bruce, Fyodor a Elizabeth sedí jako jeden tým společně u stolu v jídelně. Jejich první zákazníci před půlhodinou odjeli a oni si spolu sedli k malé oslavě.

„Teda s tím mixérem jste tomu nasadili korunu, ale jinak super, viděli jste je jak odcházeli?“ Povídá Bruce nadšeně.

„Lepší než dovolená v cirkuse.“ Směje se Fyodor.

Elizabeth se však očividně něco nelíbí.

„Ale pracovali jsme jako o život, mám ze samého vyvařování úplně bílé ruce.“

Bruce a Sharon na její obtloustlé prsty nechápavě hledí. Co na nich asi bylo, když nebyly bílé?

Sharon váhavě polyká další sousto pečené kuřecí rolky.

„Práce v kuchyni je ale jinak dobrá, ne? Máte na všechno čas, láhev rumu v lékárnice.“ Snaží se je povzbudit.

„To zase jó.“ Pokyvuje hlavou uznale Fyodor.

Bruce dopíjí sklenici se šampaňským a zatímco mu Elizabeth dolívá, on otevírá složku s vyúčtováním a další papíry.

„Nasadili jsme ceny už od začátku celkem vysoko, takže zaplatíme provoz i vás dva bohatě i když přijmeme jenom jednu rodinu týdně.“

Všichni se na sebe vlídně usmívají, a tak Bruce pokračuje:

„Už se ale o rezervaci přihlásilo dalších dvacet rodin.“

Manželům Rykovovým úsměv na tváři zase mrzne.

„A kolik se jich sem vejde?“ Ptá se Fyodor ustaraně.

„Však tam máš v patře čtyři volné pokoje.“ Odpovídá naštvaně Elizabeth.

Sharon je gestem ruky s hraným úsměvem zastavuje.

„K ubytování nebudou sloužit více než dva, už to máme naplánované.“

Rykovovi oba s úlevou vydechují.

„Jdu si ven zapálit.“ Povídá Elizabeth a odchází.

Bruce sedí s ježkem před penzionem na lavičce. Na obloze není ani mráček, je pěkný slunečný den. Tenhle zvláštní tvor byl původně jenom experiment, proč tak dobře fungoval?

„Lucy je pryč, co budeš dělat teď?“ Ptá se Bruce.

Ježek si mne prsty bodliny za ušima.

„Poslední noc už přede mnou chodila jen v kalhotkách, asi bylo na čase.“

Bruce šokovaně hledí před sebe.

„No a co ostatní zvířata, budeš si s nimi rozumět?“ Snaží se rychle změnit téma.

„Krtek je v pohodě, pořád zalezlý v díře, moc nevylejzá.“ Odpovídá ježek stroze.

Bruce si není jistý jak s jeho programem dál mluvit. Bylo by možná jednodušší podívat se do zdrojového kódu, ale ježek si kvůli sledování televize uložil do paměti milióny řádků, trvalo by to týdny.

Někdo volá, objevuje se před nimi trojrozměrná

hlava muže v uniformě.

„Dobrý den, jsem revizní technik společnosti SONUS, rádi bychom dokončili kolaudaci vaší nemovitosti.“

„Jistě, kdy můžete přijet?“ Ptá se ježek.

Technik i Bruce na něj překvapeně hledí.

„Viděl jsem to v jedné reklamě.“ Vysvětluje ježek.

„A kdy můžete přijet?“ Ptá se podruhé Bruce.

Technik zvedá zmateně jedno obočí.

„Eh, právě jsem v sousední čtvrti a končím další prohlídku, můžu být u vás do deseti minut.“

Bruce i ježek gestem souhlasí.

Netrvá dlouho a revizní technik už je na místě. Sharon jej vítá s rozpačitým úsměvem. Všechno by mělo být v pořádku, nedávno penzion revizi prodělal. Vlastně ani nevědí kvůli čemu tenhle člověk přijel, probíhá Sharon hlavou, zatímco si podávají ruce.

Technik suverénně prochází chodbami budovy z místnosti do místnosti, v ruce měřicí přístroje a nálepky. Ostatní jen beze slova sledují co dělá a jak je přitom důsledný a aktivní!

Trvá to dobrou půlhodinu, jeho nálada se přitom zhoršuje, až nakonec přichází s vítězoslavným úsměvem k Sharon.

„Všechno máte v pořádku, ale vaše hologramy nemají implementované standardní mentální bariéry.“

„Jak nemají implementované?“ Ptá se Sharon unaveně.

„Můžou si dělat co chtějí, váš programátor jejich chování upravuje podle všeho jen, jak to říct, ručně.“ Škrábe se za krkem technik zmateně.

Bruce stále nepřichází, asi moc dobře ví proč, říká si Sharon.

„Hele, víte co? Nastavíme jim co budete chtít.“

„Do té doby to tu ale musíte zavřít.“

Další krizová situace už Brucovi ani Sharon po tom všem nepřijde nijak zvláštní. Jejich nálady si už přivykly na to neustálé napětí a Bruceovy chyby, jak by řekla ona.

Po několika dnech se u nich z čistajasna objevuje obchodní zástupce korporace MIMON s nabídkou společné kolaudace a osud Penzionu Se Zvířaty se začíná ubírat novým směrem.

Penzion se zvířaty - Stavíme penzion

květen 2015 - Teodor Pravický

teodorpravicky.com

Kniha vyšla pod licencí Creative Commons 4.0.

Obsah můžete použít pro vaši práci anebo zábavu.

Ilustrace - Iveta Autratová

ivetaautratova.com